

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontfemen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ONMOGELIJKE LIEFDES

toneelspel in 10 scènes

door

Peter de Kemel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 1981

PERSONAGES

3 dames - 4 heren

John Meerman
Linda, zijn moeder
Professor Verbeke
Marijke, verpleegster
Ben, oom van John
Dijkman, verzekeringsinspekteur
Muriël, verloofde van John

DECOR

Het volledige stuk speelt zich af in de huiskamer van de familie Meerman.
Als aankleding is alleen noodzakelijk: een bed, een tafel met twee stoelen.
Bij de creatie van het stuk werd rond voorgenoemde meubelstukken gewoon een witte panelenwand gebouwd.

'Onmogelijke liefdes' werd gecreëerd op 24 april 1992 in Zaal Casino te Deinze door Peterkes Teaterprodukties, in een regie van Oswald Kielemoes en met volgende rolbezetting:

John Meerman:	Peter de Kemel
Linda, zijn moeder:	Christelle Vanlerberghe
Professor Verbeke:	Luk Buyst
Marijke, verpleegster:	Caroline Haeyen
Ben, oom van John:	Piet Vandriessche
Dijkman, verzekeringsinspekteur:	Tillo Casteleyn
Muriel, Johns verloofde:	Sophie van Aelst

Ie TAFEREEL

(Het decor is volledig leeg wanneer het stuk begint. Men hoort de stem van Linda en van dokter Verbeke achter de doeken.)

LINDA : (off) Goeiemorgen, dokter. Komt u binnen.

VERBEKE : (off) Goeiemorgen, mevrouw Meerman. Hoe maakt u het?

LINDA : Het gaat wel. *(Beiden komen in de opening van de ingangsdeur.)* Gaat u zitten.
Een kop koffie?

VERBEKE : *(ziet er vermoeid uit)* Daar zeg ik geen nee tegen. Ik heb een zware nacht achter de rug.

LINDA : *(terwijl ze koffie inschenkt)* Feest gevierd?

VERBEKE : Ja, aan de operatietafel tussen bistoires, klemmen en hechtingen. Een zwaar verkeersongeval met een dringende operatie als gevolg. Het feest heeft helaas een triest afloop gehad, de jongen stierf midden de operatie; hartstilstand. Hij was gisteren net vijftientig geworden en had een feestje georganiseerd, na het feestje volgde de rit naar huis in zwaar beschonken toestand.

LINDA : Wenst u melk of suiker?

VERBEKE : Nee, zwart graag.

LINDA : Vijftientig zei u?

VERBEKE : Ja, helaas kunnen we het moment waarop we afscheid moeten nemen niet zelf bepalen.

LINDA : De jongen was even oud als mijn John.

VERBEKE : Ah, vandaar uw interesse. Eerlijk gezegd weet ik niet hoe oud uw zoon precies is. Het is voor mij onmogelijk het dossier van alle patiënten die bij mij in behandeling zijn uit het hoofd te kennen.

LINDA : ...U komt mij toch niet vertellen dat u vannacht een zware nacht achter de rug heeft?

VERBEKE : Uiteraard niet, mevrouw Meerman. Ik kom in verband met uw zoon.

LINDA : Hoe maakt hij het?

VERBEKE : Zijn algemene toestand blijft stabiel. De vleeswonden daarentegen genezen zienderogen.

LINDA : Heeft u de uitslag van uw onderzoek?

VERBEKE : Ja, vooraleer ik hierheen kwam heb ik met enkele collega's de röntgenfoto's van uw zoon nog eens bekeken.

LINDA : Was u zelf niet zeker van uw zaak?

VERBEKE : Een gewoonte bij ons in het ziekenhuis. Meerdere mensen weten doorgaans meer dan één man alleen.

LINDA : Weet u nu reeds wanneer mijn zoon voor het eerst zijn bed zal mogen verlaten?

VERBEKE : Wel, daarover wou ik het precies met u hebben. Gaat u rustig zitten.

LINDA : Wilt u zeggen dat...?!

VERBEKE : Gaat u zitten. Ik heb deze morgen ruim tijd gemaakt om al uw vragen uitvoerig te kunnen beantwoorden.

LINDA : Welke vragen? Wat wilt u me duidelijk maken?

VERBEKE : Wat ik wil zeggen, mevrouw Meerman, is dat we ons na het grondig bestuderen van de foto's nu wel definitief kunnen uitspreken over de toestand van uw zoon. U weet dat uw zoon na dat werkongeval lange tijd gekneld gezeten heeft tussen dat gebinte en dat heeft hem uiteraard geen goed gedaan.

LINDA : Wat bedoelt u? Waarom praat u ingehouden?

VERBEKE : Wat ik wil zeggen is het volgende, mevrouw Meerman. Doordat het zware gebinte bovenop uw zoon terechtgekomen is en hij er onder gekneld gezeten heeft is er een letsel ontstaan aan zijn ruggegraat.

LINDA : Wat heeft dat tot gevolg?

VERBEKE : Dat uw zoon zich helaas, nog onmogelijk zal kunnen bewegen. Door het letsel aan zijn ruggegraat is het centraal zenuwstelsel ontreddeerd, waardoor hij zowel zijn armen als zijn benen niet meer zal kunnen bewegen. Er is een totale verlamming opgetreden.

LINDA : Maar... maar bent u absoluut zeker dat...

VERBEKE : Ik heb de röntgenfoto's bij me. Zelfs u als leek zal me begrijpen na het bekijken van de foto's. *(Hij neemt foto's en toont ze haar)* Hier ziet u zijn ruggegraat en hier bijna juist in het midden zijn de wervels gebroken.

LINDA : *(duwt foto's weg)* Denkt u dan niet dat er een mogelijkheid bestaat om met plaaster...

VERBEKE : Een gebroken rug is helaas geen gebroken arm of been, mevrouw Meerman. Een gebroken arm of been kunnen we door middel van gips terug in orde krijgen. Wat een gebroken ruggegraat betreft... staan we helaas machteloos.

LINDA : Is er dan geen enkele dokter, om het even waar, die... Naar geld hoeft u niet te kijken.

VERBEKE : Ik begrijp uw reactie, mevrouw Meerman. Ze is zoals bij alle mensen die met iets dergelijks geconfronteerd worden. Ik herinner mij toen u na het ongeval bij me kwam met de vraag of ik uw zoon wou behandelen, daar u over mijn grote reputatie op dit vlak gehoord had. Zonder ijdel te zijn, mevrouw Meerman, durf ik u te zeggen dat wat ik niet kan, ook geen enkele andere collega kan.

LINDA : Wenst u meer geld?

VERBEKE : Het gaat hier niet om geld, mevrouw Meerman. Indien u geen geld had zou uw zoon evenzeer mijn aandacht krijgen. Het gaat hier om machteloosheid. De wetenschap staat ver, maar helaas voor uw zoon niet ver genoeg om zijn gebroken ruggegraat terug aan elkaar te krijgen. John zal, hoe erg het ook moge klinken, voor de verdere duur van zijn leven bedlegerig zijn. Men zal hem moeten voeden, wassen, hij zal niet meer in staat zijn zichzelf in leven te houden. Dat dienen wij voor hem te doen, u, ik, en nog zoveel anderen.

LINDA : Maar...

VERBEKE : Ik weet dat wat ik u nu gezegd heb, zal overkomen als de zwaarste straf in uw leven. Maar uit ervaring weet ik ook dat u zich na verloop van tijd hierin zal schikken. Uw zoon is niet de enige jongeman die na een werkongeval volledig verlamd is. Momenteel bevinden zich zes dergelijke gevallen in mijn kliniek.

LINDA : Maar gisteren zei u nog dat het om een verstijving van de spieren ging en dat dit een tijdelijk verschijnsel was.

VERBEKE : Wij ontnemen niemand de moed op genezing als we niet de absolute zekerheid over iets hebben.

LINDA : Ik denk dat John dit nooit zal kunnen of willen aanvaarden.

VERBEKE : Ja, het zal een zware schok voor hem zijn. Maar na verloop van tijd weten de meeste patiënten, ook als zij volledig verlamd zijn, hun leven anders in te richten en het toch nog een doel te geven.

LINDA : Welk doel kan u iemand meegeven die voor de rest van zijn leven aan zijn bed gekluisterd is? John is steeds super actief geweest, hij gunde zichzelf geen rust. Ik denk dat hij kapot zal gaan aan de idee dat dit alles gedaan is, dat hij in plaats van alles te doen voor een ander, een ander alles voor hem gaat moeten doen. Hij zal zichzelf beschouwen als een nutteloos exemplaar in de maatschappij. Wie zal zijn activiteiten verder zetten?

VERBEKE : Hoe hard het ook moge klinken, mevrouw Meerman, maar iedereen is vervangbaar. Toen mijn vader als kankerspecialist op het punt stond een ontdekking te doen waardoor de geneeskunde een grote stap voorwaarts zou zetten stierf hij aan een hartstilstand. Iedereen in de medische wereld dacht toen dat dit het einde zou betekenen van de vooruitgang rond kankerbehandeling. Nu, tien jaar later, staat men dubbel zover, zonder mijn vader. We moeten samen met uw zoon zoeken naar datgene wat als verlamde jongeman binnen zijn mogelijkheden ligt.

LINDA : U kent mijn zoon niet, dokter.

VERBEKE : Ik begrijp maar al te goed dat dit plotse nieuws uw leven en dat van uw zoon

grondig zal veranderen. Maar we moeten niet denken aan wie of wat hij zal missen, we moeten samen zoeken naar zaken die hij als verlamde jongeman nog wel aankan, zodat hij terug zin krijgt in het leven.

LINDA : Wat kan men van een volledig verlamd mens nog verwachten?

VERBEKE : U zou aardig opkijken als u bepaalde van mijn patiënten aan het werk ziet. Af en toe lijkt mijn ziekenhuis bijna een sportcentrum.

LINDA : Begrijp ik u goed. Wil u me vertellen dat al die patiënten nog steeds in uw ziekenhuis verblijven?

VERBEKE : Ja.

LINDA : Bedoelt u dan dat John...

VERBEKE : Mevrouw Meerman, u begrijpt dat, gezien uw zoon totaal verlamd is, het haast onmogelijk wordt hem thuis te verzorgen. Niet alleen dient hij voorlopig dagelijks onder medisch toezicht te staan, maar ook de verzorging in het algemeen gebeurt best door gespecialiseerde mensen, al was het alleen maar inzake dieet.

LINDA : Ik wil niet dat mijn zoon door vreemden verzorgd wordt. Het enige wat ik nog voor hem kan doen is de zorgen die hij meebrengt op mij nemen.

VERBEKE : Mevrouw Meerman, ik weet dat u het beste wilt voor uw zoon. Het beste voor uw zoon is dat u hem bij ons laat, zodat wij als specialisten die taak op ons kunnen nemen.

LINDA : En houdt u dan geen rekening met zijn gevoelens? John zal nooit voor de rest van zijn leven in een ziekenhuis willen verblijven. Ik wil dat mijn zoon naar huis komt, zoals eerder afgesproken.

VERBEKE : Toen wij die afspraak maakten wisten wij niet wat we nu weten, mevrouw Meerman. Toen dachten wij dat het om een tijdelijke verlamming van de spieren ging.

LINDA : Bestaat de mogelijkheid dat John thuis verpleegd wordt?

VERBEKE : Mevrouw Meerman...

LINDA : Ik wil niet dat u me tot andere gedachten brengt. Ik wil weten of zoiets kan,... zonder dat het leven van John in gevaar komt.

VERBEKE : Alleen bent u tegen die taak niet opgewassen.... Indien u er werkelijk op staat, wat ik u ten zeerste afraad, want u begrijpt niet wat een dergelijke verzorging met zich meebrengt, moeten wij u de hulp geven van een verpleegster die u tweemaal daags helpt bij die taak.

LINDA : Dan wil ik dat mijn zoon, zoals afgesproken, naar huis wordt gebracht.

VERBEKE : Ik zou toch eerst de mening van uw zoon hierover wensen te kennen.

LINDA : Ik denk dat ik mijn zoon beter ken dan wie ook en weet dat wanneer u zegt hoe het met hem gesteld is, hij niet langer in het ziekenhuis zal willen blijven.

VERBEKE : Uw zoon denkt nog steeds dat het gaat om een tijdelijke verlamming. Weet u hoe hij zal reageren als ik hem vertel wat er precies met hem aan de hand is? De meeste patiënten hebben een wekenlange begeleiding nodig om dat te kunnen verwerken. Denkt u dat u als leek hem die begeleiding zal kunnen geven? Denkt u dat u in staat bent om hem het nut te doen inzien van verder in leven te blijven? Denkt u niet dat alles mettertijd een te grote last zal worden voor u? Begrijp één ding goed, mevrouw Meerman, dat wanneer hij na verloop van tijd terug bij ons dient te worden opgenomen omdat u uzelf overschat heeft en faalt in uw opdracht, wij terug van nul moeten beginnen met uw zoon en de kans op slagen om hem door deze moeilijke periode te helpen dan wel heel klein wordt.

LINDA : Toen mijn man gestorven is stond ik ook alleen voor zijn opvoeding. Vindt u dat hij er anders uit ziet dan de meeste jongemannen van zijn leeftijd? Ik wil, indien John akkoord gaat met mijn voorstel, dat u alles regelt voor thuisverpleging.

VERBEKE : Ik wil dan wel dat u beiden een akte ondertekent, waardoor u het ziekenhuis van alle mogelijke gevolgen vrijwaart. Wenst u er bij te zijn als ik uw zoon vertel wat er precies aan de hand is?

LINDA : Ik wil dat u mijn zoon thuis inlicht.

VERBEKE : Ik begrijp dat u dan de keuze van thuisverpleging al voor hem gemaakt hebt.

LINDA : Ik weet hoe mijn zoon zal reageren. Indien hij terug naar uw ziekenhuis wil, zal ik me daar niet tegen verzetten. Ik voor mezelf, weet dat ik het zal aankunnen. Ik kan rekenen op de hulp van enkele vrienden.

VERBEKE : Vergeet niet, mevrouw Meerman, dat helpende handen vaak alleen in het begin actief zijn, maar na verloop van tijd wel eens achterwege blijven en dat uw zoon 365 dagen per jaar permanente verzorging nodig heeft.

LINDA : U hoeft niet te proberen me om te praten. Ik blijf bij mijn besluit en ik wens dat u mijn mening respecteert.

VERBEKE : Ik kan u niet zeggen hoezeer ik u waardeer voor datgene wat u wil doen voor uw zoon, maar als dokter dien ik u tevens op de keerzijde van de medaille te wijzen, opdat u me later geen verwijten zou maken, over zaken waarover ik u niet zou hebben ingelicht. U mag gerust zijn, of uw zoon bij mij in het ziekenhuis verpleegd wordt of hier, mijn mensen en ik zullen ons blijven inzetten voor hem.

LINDA : Ik weet dat u het uiterste gedaan heeft voor John. Ik zal mijn waardering voor u en uw mensen ook niet onder stoelen of banken steken.

VERBEKE : (*staat recht*) Ik dank u. Ik zal het nodige doen opdat uw zoon naar hier zal worden overgebracht. Ik zal ervoor zorgen dat ik bij zijn aankomst hier aanwezig

ben om hem zijn toestand duidelijk te maken. Mag ik vragen dat u er voor zorgt dat er geen vrienden of kennissen aanwezig zijn.

LINDA : U kan er op rekenen.

VERBEKE : Zo... dan... dan ga ik maar. Zal ik uw zoon zeggen wanneer u vandaag op bezoek komt?

LINDA : Hij weet dat ik er om twee uur stipt zal zijn.

VERBEKE : Ik moet u bewonderen, mevrouw Meerman. (*drukt haar de hand*) Tot later. Sterkte.

BLACK OUT

Ile TAFEREEL

(John ligt in bed. Even later komt Linda de kamer binnen bij John.)

LINDA : Zo jongen, je bent terug in je thuishaven. ...Lig je goed?

JOHN : Ik lig altijd goed. Ik voel niet eens of ik goed lig of niet. Het enige verschil met die kliniek is dat ik in een andere ruimte lig. Voor de rest is alles hetzelfde gebleven. Of ik thuis lig of in die kliniek maakt voor mij geen verschil. Alleen zal ik hier de centrale persoon zijn, terwijl ik in die kliniek één van de zoveel nummers was. Namen kennen ze daar niet. Kamer 158 heeft gebeld of beter gezegd, heeft laten bellen, want hij was er zelf niet toe in staat.

LINDA : Waarom ben je zo pessimistisch? Je bent nu toch thuis. Je hebt een grote stap voorwaarts gemaakt.

JOHN : Denk je? Ik blijf met dat verdomde bed verbonden, waardoor ik hier net als in die kliniek even nutteloos ben... Over één zaak ben ik opgelucht, dat ik uit die verdomde hospitaalstank weg ben. Ik wist wanneer een verpleegster op weg was naar mijn kamer, je kon ze ruiken van op het einde van de gang. Ze stinken uren in de wind, hun vel is doordrongen van de stank van ether. Het moet een ware marteling zijn om met zo iemand op een warme zomeravond in bed te liggen.

LINDA : Waarom praat je zo? Zo ken ik je niet. Waarom val je uit tegen mensen die je geholpen hebben?

JOHN : Wie hebben ze geholpen? Mij?! Niemand heeft mij geholpen omdat ik niet meer kan geholpen worden. Niets of niemand kan John Meerman nog helpen. Die stinkende meiden niet, die o zo slimme professor Verbeke niet, niemand. Zelfs jij niet, moeder.

LINDA : Wat bazel je allemaal?

JOHN : Heb je het nog niet door moeder? Wat ik heb kan men niet genezen. Ik heb vier weken in die kliniek gelegen, zonder me te kunnen bewegen, als ik iets gebroken had hadden ze mij allang in de plaaster gestoken. Maar dat hebben ze niet gedaan. En waarom hebben ze dat niet gedaan?!

LINDA : John, waarom wind je je zo op?

JOHN : Waarom laten ze me naar hier komen? Omdat ginder blijven geen enkel nut meer had. Omdat het de moeite niet loont om rond dat lijf van mij nog plaaster te gieten. Omdat ik lam ben. Hoor je me?! Ik ben lam! Alles wat ze konden doen voor me, hebben ze gedaan. Niets!! Ik had hoop op genezing en geloofde in hun

fabeltjes zolang ze met me bezig waren, maar de laatste dagen hadden ze geen interesse meer in me, de laatste dagen lieten ze me links liggen, omdat ze wisten dat ik een verloren exemplaar was.

LINDA : Alleen professor Verbeke weet wat je mankeert. Hij heeft beloofd je dit vandaag te vertellen.

JOHN : Professor Verbeke zal mij vandaag vertellen wat hij jou allang verteld heeft en wat hij sinds het begin van zijn onderzoek aan zijn collega's verteld heeft, dat zijn patiënt, John Meerman, verlamd is tot aan zijn nek en dat hij zich voor zijn verdere leven niet meer zal kunnen bewegen. En aangezien ik jou door en door ken moeder heb jij hem toen gezegd dat het laatste wat je voor me kon doen, me thuis verplegen was, waarop professor Verbeke, denkend aan zijn privékliniek, gezegd heeft dat zoiets onmogelijk is, waarop jij bij je standpunt gebleven bent en ze mij naar hier hebben gebracht, of ik dat nu goed vind of niet.

LINDA : Wou je dan niet naar huis komen?

JOHN : Ik wil nergens meer zijn. Thuis niet, in die kliniek niet, nergens meer. Ik wil niet dat jij of om het even wie mijn slaaf wordt. Heb je je al gerealiseerd wat je je op de hals haalt? Heb je het al door dat ik het op mijn vijfentwintigste terug niet eens meer weet als ik mijn natuurlijke behoefte doe?

LINDA : John, ik wil niet dat je over dergelijke zaken praat.

JOHN : Er moet over gepraat worden, want voor je het weet zal je ermee geconfronteerd worden. 24 uur op 24 zal je moeten paraat staan voor me. 24 uur op 24 zal je mijn hond zijn. Mijn meid van alle werk. En als me wat overkomt zullen ze als beloning op je kop komen schijten omdat je pretentie had, want dat het een onmogelijke opgave voor je was. We hebben het ver gebracht, moeder. Vooruitgang dat we geboekt hebben!! 24 jaar terug worden we geslagen verdomme! In één klap gaan we 24 jaar achteruit, want toen deed je net hetzelfde als je nu zinnens bent te doen. Toen gaf je me ook eten met een lepeltje, drinken met een plasticbekertje, doekjes uitwassen. Toen was er een reden voor, je wist dat het maar tijdelijk was, je wist dat ik het na korte tijd allemaal zelf zou kunnen. Maar nu is er geen enkele reden meer om het te doen. Ik ben een waardeloos exemplaar geworden in de maatschappij.

LINDA : John, maak het me niet moeilijker dan nodig is.

JOHN : Ik wil niet dat jij je opoffert voor mij! Ik wil niet dat om het even wie, op om het even welke plaats, zich opoffert voor mij! Ik ben geen opoffering meer waard. Ik ben een overbodige hoop vlees van vijfentwintig.

LINDA : Zwijg!!

JOHN : Ik zal een lastpost voor alles en iedereen zijn.

LINDA : Jij bent geen lastpost. Je bent mijn zoon.

JOHN : Ik ben je waardeloze zoon.

LINDA : Hoe je ook bent, je kan me niet verbieden van je te houden.

JOHN : Er is niets meer om van te houden. Er is nog alleen dat hoopje waardeloos vlees dat je week na week achteruit zal zien gaan.

LINDA : En toch blijf ik er de moeder van. Jij bent het enige wat me nog rest en ik wil je niet verliezen.

JOHN : Denk dat ik er nooit geweest ben. Cijfer me weg uit je gedachten. Maar sluit je niet op voor me.

LINDA : Je beseft niet wat je zegt. Je kan een moeder niet verbieden van haar kind te houden.

JOHN : Ik wil niet dat je nog van me houdt. Je beseft niet als ik in leven wil blijven voor jouw medelijden ik voor de rest van mijn leven een ongelukkig man zal zijn.

LINDA : Ik wil je niet verliezen! Ik kan je niet verliezen! Ik hou van je.

JOHN : Je hebt je al eens opgeofferd voor me. Je ziet waartoe het geleid heeft.

LINDA : Toen je vader stierf...

JOHN : Had je na verloop van tijd zin in een andere man. Maar je hebt jezelf voorgehouden dat het misschien niet zou klikken met mij, dat je nieuwe man en de zoon van je eerste het misschien niet met elkaar zouden kunnen vinden en dat je misschien vroeg of laat voor een keuze zou komen. Kiezen tussen mij en die ander.

LINDA : Je liegt!

JOHN : Jij liegt, moeder. Want zo is het. Je hebt je opgeofferd voor mij. Je hebt jezelf ongelukkig gemaakt voor mij. Wanneer het minder goed ging tussen ons waren dat steeds de verwijten die je me maakte, dat ik ondankbaar was voor al datgene wat je voor mij gedaan had. Ik wil niet dat je dit nog eens doet. Ik wil niet dat je je samen met mij opsluit in deze kamer tot die vier muren op ons afkomen en ons beiden versmachten. Ik wil niet dat jij ongelukkig bent om mij te plezieren. Ik wil niet als ik sterf dat jij de schuld ervan op jou neemt.

LINDA : Ik wil niet dat je sterft. Als jij sterft dan...

JOHN : Zal dat voor jouw een bevrijding zijn, moeder. Dan kun jij een nieuw leven beginnen. Dan heb je geen bezwaren meer. Dan kun je doen wat je tien jaar geleden al had moeten doen, een nieuw leven beginnen. Wat jij moet doen moeder is niet steeds met mij rekening houden en niet in je stoutste dromen met een man naar bed gaan, maar echt met hem naar bed gaan. Wat jij moet doen is eindelijk eens aan jezelf denken in plaats van aan mij.

LINDA : Waarom zwijg je niet? Waarom gooi je die snijdende waarheid naar me?!

JOHN : Omdat ik niet wil dat je dezelfde beslissing neemt als toen. Omdat ik nu oud genoeg ben om je er op te wijzen dat wat je wilt niet hoeft en ook niet kan.

LINDA : Alles kan!

JOHN : Waarom aanvaard je niet dat ik wil sterven?

LINDA : Jij zal niet sterven. Ik wil niet dat je sterft.

(De bel van de voordeur gaat.)

JOHN : Ik moet! Het is de enige oplossing.

LINDA : Het is de allerlaatste oplossing.

JOHN : Het is de enige, eerste en laatste oplossing.

(De bel gaat opnieuw.)

LINDA : Zolang ik er ben zal je niet sterven. Ik aanvaard niet dat je sterft.

JOHN : Je zal het moeten aanvaarden.

LINDA : Jij zal niet sterven. Jij zal genezen.

JOHN : Ik kan niet genezen want ik ben dood! *(Hij laat zijn hoofd naast zich vallen op het hoofdkussen.)*

(Linda gaat af via ingangsdeur. Even later verschijnt dokter Verbeke, gevolgd door Linda. Hij komt naar het bed toe, kijkt om naar Linda die in de deuropening blijft staan. Ze draait zich om en verdwijnt.)

VERBEKE : Goeiemorgen. *(John reageert niet.)* Goeiemorgen John. Hoe maak je het, Ik realiseerde me pas dat je vandaag het ziekenhuis verlaten had toen ik vanmorgen je kamer binnenging en merkte dat je er niet meer was. *(John reageert niet.)* Je bent zwijgzaam. Of kan je voor één keer niet de juiste woorden vinden om mij van replek te dienen? *(John reageert niet)* Ik vernam zopas van je moeder dat je met haar gepraat hebt. Ik hoop dat je dit nu ook met mij zal willen doen. Je beseft wellicht dat een gesprek tussen ons beiden noodzakelijk is voor onze verdere samenwerking.

JOHN : Alles wat ik te zeggen had, heb ik gezegd. Ik kan slechts in herhaling vallen, waardoor ik het nut van een gesprek met u niet zie zitten.

VERBEKE : En toch vrees ik dat we zullen moeten praten. Ik kan de vorm van onze verdere samenwerking moeilijk baseren op een gesprek dat je gehad hebt met je moeder.

JOHN : Er volgt geen samenwerking meer. De samenwerking tussen uw wetenschap en mijn zieke lichaam begon vier weken geleden in één van uw ziekenhuisbedden en die is er vanmorgen ook gestopt. Het resultaat van die samenwerking kan als volkomen vruchteloos beschouwd worden.

VERBEKE : Ware het niet dat ik je door die paar weken behandeling beter ken, ik zou denken dat ik te doen heb met een zwakzinnige.

JOHN : De enige plaats waar ik niet gestoord ben is mijn geest. Voor de rest hebben storingen de bevelen die mijn hersenen naar mijn ledematen sturen verbroken waardoor...

VERBEKE : Je weet dus dat...

JOHN : Wat ik weet is dat ik lam ben. En aangezien noch u, noch mijn moeder me dit gezegd hebt, zou u moeten tot de conclusie komen dat u niet te doen hebt met een zwakzinnige.... Ik moet u wel danken dat u mijn leven vier weken langer zinvol hebt gemaakt door al uw praatjes. U bent erin geslaagd mijn geest af te leiden zodat hij niet meteen de feiten begrepen heeft.

VERBEKE : John, ik begrijp je koele reactie en je eerder wrange woordenschat. Ik hoop maar da je mij en mijn medisch team geen verwijten maakt. Wij hebben je alle mogelijke aandacht geschonken, wij zijn tot het uiterste gegaan in onze onderzoeken om...

JOHN : Om na vier weken evenveel te weten als wat u wist na de derde dag. U wil me toch niet vertellen dat u de derde dag na mijn fotosessie in uw ziekenhuis niet wist hoe laat het was. U wist toen reeds met zekerheid dat ik voor altijd verlamd zou zijn.

VERBEKE : Wat ik toen wist was dat je een gebroken ruggegraat had.

JOHN : Was dat dan voor u niet voldoende om aan te nemen dat ik voor de rest van mijn leven volledig verlamd zou blijven? Toen wist u reeds dat u niet in staat zou zijn die ruggegraat terug aan elkaar te krijgen. Heeft u er enig idee van hoeveel foto's u van mij heeft laten maken om toch maar in het gezelschap van die knappe verpleegster te kunnen vertoeven?

VERBEKE : John, mag ik je er op wijzen dat mijn privéleven niks met mijn patiënten te maken heeft. Laten we het over jou hebben.

JOHN : Dan zullen we snel uitgepraat zijn. Hopeloos! Zo kunt u mijn toestand omschrijven. Ik zal niet het zoveelste geval zijn dat door alle andere professoren als hopeloos beschouwd werd, maar door de grote professor Verbeke met succes behandeld werd. Met mij zal u niet uw zoveelste triomf vieren en uw naam nog meer laten klinken in uw rangen. Mij moet u zo snel mogelijk uit uw kliniek verwijderen en doen alsof ik nooit bij u in behandeling geweest ben.

VERBEKE : Ik geloof dat je een totaal andere kijk op alles gekregen hebt. Enkele dagen terug was je nog zo hoopvol.

JOHN : Enkele dagen terug geloofde ik nog in uw fabeltjes over een genezing. Nu hebben die fabeltjes plaats gemaakt voor de realiteit.

VERBEKE : De realiteit is dat je verlamd bent, maar er geen enkele reden is om alles te laten varen. Je zou verstoeld staan als ik je vertel waartoe je nog allemaal in staat zal zijn.

JOHN : Met alle respect voor u en uw medisch team. Maar jullie soort moet niet praten over de doden, jullie moeten praten over de levenden, over mensen die het nog kunnen waarmaken. Ik weet dat u een grote liefde heeft voor uw vak en bezorgd bent om uw patiënten. Maar bezorgdheid voor mij hoeft u niet meer te hebben, er is niets meer om bezorgd om te zijn. Er is niets meer om te genezen. Ik heb gestreden en de strijd verloren, ik ben een verliezer.

VERBEKE : Je wilt een verliezer zijn. Je mag ons niet beletten je te willen helpen.

JOHN : Moet ik dan toestaan dat mijn moeder haar verdere leven voor mij opoffert? De opoffering van een moeder voor haar zoon is onmogelijk als die opoffering slechts van één kant kan komen.

VERBEKE : Wanneer je deze moeilijke periode hebt doorgemaakt, dan zal je de zaken terug vanuit een andere invalshoek leren bekijken.

JOHN : U bent een doordraver, dokter. Heeft u dan nog niet door dat de zin van het bestaan voor mij opgehouden heeft? Voor mij hoeft er geen morgen meer te zijn. Ik wil sterven met al de mooie herinneringen uit mijn leven en niet met een terugblik van x-aantal jaar in een bed gelegen te hebben die al het mooie wat daarvoor gebeurd is overschaduwd. Heeft u al eens nagedacht hoeveel leven er nog is in mij?

VERBEKE : John, er is leven. En zolang er leven is heeft het nut dit leven te verdedigen, ervoor te vechten.

JOHN : Alleen mijn hoofd leeft nog. Vindt u niet dat dit te weinig is om alle dagen al die zorgen aan mij te besteden. Vindt u niet dat dit veel te weinig is opdat mijn moeder er haar verdere leven voor zou opofferen?

VERBEKE : Ik begrijp je reactie, John. Ze is precies zoals die van alle andere superactieve mensen die van vandaag op morgen op non actief worden gezet. Ik ben ervan overtuigd dat wij je echter na verloop van tijd op andere gedachten zullen weten te brengen.

JOHN : Ik kan u niet zeggen hoe ik het waardeer wat u voor mij wilt doen. Maar voor mij hoeft het niet meer. U kan me nog één grote dienst bewijzen... Laat me in alle stilte sterven.

VERBEKE : John, ik hoop dat je tenvolle beseft wat je me vraagt. Ik hoop dat je beseft dat je aan een dokter vraagt die je enkele weken geleden uit een zware coma heeft weten te halen ditzelfde leven terug in coma te laten gaan en het daarna te laten sterven. Ik hoop dat je begrijpt dat je aan een fervent vechter voor het leven vraagt te doden.

JOHN : Ik vraag niet dat u mij doodt. Ik vraag dat u mij behandelt zoals ik wil.

VERBEKE : Ik geloof dat dit hetzelfde resultaat tot gevolg zou hebben. De dood.

JOHN : Voor mij is het de enige oplossing om uit die uitzichtloze situatie te geraken. Zoals voor een mens die kan genezen de genezing de grootste vreugde is, zo is voor een ten dode opgeschrevene de dood de grootste vreugde.

VERBEKE : Je weet evengoed als ik dat het medici verboden is mensen te helpen er een einde aan te maken. Wij zijn er om het leven van de mens te verlengen, niet om het te verkorten. Wij zijn er niet om mensen zoals jij te helpen een absurd einde te maken aan hun leven.

JOHN : Waarom mag een mens niet zelf beslissen over wat hij wil en niet wil?

VERBEKE : Omdat je je momenteel in een toestand bevindt waarin je niet in staat bent om voor jezelf een beslissing te nemen.

JOHN : Denkt u dat ik dan ooit nog in staat zal zijn dat te doen? Ik zal nooit meer kunnen doen waar ik zin in heb. Waarom laat u voor één keer uw prestige van wonderdokter niet varen en helpt u mij niet om te sterven? Waarom denkt u voor één keertje eens niet aan uw kliniek en aan uw naam; u hebt zoveel mensen geplezierd door ze te genezen, mij kan u plezieren door me te helpen sterven.

VERBEKE : Je hebt het recht niet het leven dat twee mensen in je hebben opgewekt af te breken.

JOHN : Recht, wat betekent recht? Heeft u het recht uw vrouw te bedriegen? Heeft u het recht een vrouw die van u houdt, waar u twee kinderen bij verwekt hebt te bedriegen met de eerste de beste verpleegster? Is dat uw recht?

VERBEKE : Je begrijpt die toestand niet.

JOHN : Denkt u dat u mijn toestand begrijpt? Kan u zich inbeelden dat ze u morgen aan een bed vastbinden om er u voor de rest van uw leven niet meer van los te maken?

VERBEKE : Nee, ik kan het me voor het ogenblik niet inbeelden. Maar ik weet dat, moest het ooit zover komen, ik me er naar zou schikken.

JOHN : Dat zegt u nu. Nu u een gezond man bent. Kan u zich inbeelden welke straf ik gekregen heb? Mijn geest is volkomen normaal en beveelt naar mijn armen en benen, maar deze weigeren bevelen die ze reeds duizendmaal hebben uitgevoerd te aanvaarden. Kan je je het gevoel inbeelden van een legerofficier die zijn

troepen beveelt aan te vallen, maar dat ze inplaats van aan te vallen gewoon voor zich uitstaren. Kan je dan niet begrijpen dat die man uit het leger wil?

VERBEKE : Ja.

JOHN : Kan je je dan niet voorstellen dat ik wil sterven?

VERBEKE : Nee. Ik kan me voorstellen dat die man uit het leger wil. Maar er zijn nog duizenden jobs naast legerofficier, waaraan hij op dat ogenblik niet denkt. Net zoals er nog duizenden zaken zijn die jij als volledig verlamde wel kan, maar waar je op het ogenblik niet eens aan denkt, zaken waar wij je zullen helpen aan denken.

JOHN : Ik wil niet denken! Ik wil geen andere nutteloze zaken meer doen! Ik wil sterven!

VERBEKE : Je kan nog niet sterven. Je bent veel te sterk om nu reeds te sterven.

JOHN : Waarom helpt u me dan niet,

VERBEKE : Omdat mijn geweten het mij verbiedt en bovendien omdat het verboden is.

JOHN : Heeft u dan nog nooit iets gedaan wat u normaal verboden was? Heeft u zich altijd als een schoothondje aan de regels van het medisch spel gehouden? U bent de enige die me kan helpen. Doe het dan! Ik vraag u slechts één gunst, geef me een spuit en laat me rustig sterven.

VERBEKE : Waarom begrijp je niet dat je van mij het onmogelijke vraagt?

JOHN : Ik vraag u niks. Ik vraag u gewoon iets wat u ogenblikkelijk kan uitvoeren. Alstublieft! Ik smeeek u, maak er een eind aan. Denkt u eens niet aan uw prestige, denk aan mij.

VERBEKE : Inderdaad, ik denk aan jou. Zoals jij alleen aan jezelf denkt. Je denkt alleen aan je eigen belang, je staat er niet bij stil dat je van mij een moordenaar wil maken.

JOHN : U bent geen moordenaar. Als u voor het slachtoffer vreugde brengt kan u onmogelijk een moordenaar zijn. Ik geef u een bewijs dat u geen enkele schuld treft.

VERBEKE : Denk je dat het alleen daarom gaat? Ik kan er gemakkelijk voor zorgen dat niemand te weten komt dat je geen natuurlijke dood gestorven bent.

JOHN : Waarom doet u het dan niet?

VERBEKE : Omdat ik het niet kan. Omdat mijn geest niet sterk genoeg is om iemand te doden. Omdat ik voor de rest van mijn leven zou gekweld worden door de idee dat ik iemand vermoord heb. Dat ik een mens die misschien nog jaren zou leven en tot andere gedachten zou komen van zijn leven beroofd heb. Begrijp je me nu? Begrijp je nu waarom ik zeg dat je egoïstisch bent en alleen aan jezelf denkt? Als ik je een spuit toedien, dan ben je binnen de kortste tijd, zonder de minste pijn, uit deze wereld weg. Maar waar sta ik dan? Midden in een hel. Voor mij begint